

færdeles sagkyndige, saafremt de staa mod deres Mening, kun ere for intet at regne; idet det, de komme med, er Vind og Vaas, som intet fornuftigt Menneſte kan lægge Vægt paa. Det ærede Medlem giver denne Opfattelse Udtryk med saa megen Kraft, at jeg godt kan forstaa, at det kan virke imponerende. Naar det ikke har imponeret mig i tilsvarende Grad, maa det ærede Medlem aldeles ikke tro, at det er, fordi jeg ikke skulde anerkende hans Sagkundskab, den anerkender jeg fuldt ud, heller ikke fordi jeg tror at have et Atom af Sagkundskab i denne eller lignende Sager at stille op mod hans. Jeg har, lige fra mine første Udtalelser i denne Sag, bestemt hævdet, at jeg er saa blottet for Sagkundskab med Hensyn til Anlæg af Høfder, Vandbygningsarbejder og Ingeniørforetagender, som noget Menneſte kan være, men der er heller ingen, der kan forlange, at jeg eller noget Medlem af Finansudvalget skal have Sagkundskab i den Slags Sager. Jeg underkender aldeles ikke det ærede Medlems Sagkundskab, og jeg sætter heller ikke selv nogen Sagkundskab op imod hans. Men Forholdet er jo dette, at her er 4 Ingeniører, hvis Sagkundskab det ærede Medlem i al Almindelighed ikke vil kunne underkende, Mænd, der særlig have beskæftiget sig med Vandbygningsarbejder paa Sjællands Vestkyst — og jeg vil dog minde om, at Vandbygningsarbejder der ere vanskelige end i det øvrige Land og foregaar under ganske særlige Forhold, saa man maa lægge stor Vægt paa, at det er Mænd, som have beskæftiget sig netop med disse Arbejder i denne Egn af Landet — og disse 4 Mænd have udtalt sig, ikke vagt og svævende, som det ærede Medlem vil gøre det til, om, at man maaſte nok kom til at gaa til sligt, thi naar man havde sagt A, maatte man ogsaa sige B. Nej, det, disse 4 Medlemmer af Kommissionen enstemmig og sikkert have udtalt, er dette, at hvis man ikke gør det, som det her tilraades at gøre, saa gaar Dyborøntkanalen tabt, saa gaar det store Arbejde tabt — jeg ved meget vel, at selve Kanalen i allerførste Forstand vil jo blot flytte sig, ikke forvinde, men den Fortsættelse, det Vøb, der er tilvejebragt imellem Kanalen og den sejlbare indre Del af Limfjorden, vil forvinde. De Forhaabninger, man har knyttet til Dyborøntkanalen baade som Middelet til at faa tilvejebragt en Fisterihavn, der ikke skulde koste alt for glubende mange Penges, og Haabet om en direkte Befejling, brister med det samme. Det vil sige, at, hvis vi sige nej til denne Bevilling, sige vi det samme som, at dermed dødsdømme vi definitivt alt det, vi have gjort for at gøre

Dyborøntkanalen sejlbar, for gennem den at muliggøre en Forbindelse mellem Limfjordsbøerne og England, muliggøre Anlæget af en Fisterihavn inden for Dyborønt — alt det dødsdømme vi, det er umuligt at tage det op senere hen, alle de Penges ere definitivt fastede i Vandet. Det er det, de 4 Ingeniører sige. De sige ganske vist ikke, at hvis vi vedtage Bevillingen, ere vi sikre paa at bevare Dyborøntkanalen, men med Hensyn til den negative Side ere de sikre, de sige, at hvis vi ikke gøre det, gaar Kanalen til Grunde. Og deres Udtalelser ere saa langt fra at være svævende, at man overhovedet ikke kan bruge stærkere Udtryk. Jeg vil henvisse til Kommissionensbetænkningen, hvor der f. Eks. staar følgende: „Som det imidlertid ses af Kortene, Bilag 3, er den søndre Tanges, ubeslyttede Nordspids efterhaanden bortskaaen i den Grad, at Høfd Nr. 59 truer med at bagstæres, og saa fremt der ikke i Tide træffes Foranstaltninger til at forhindre dette, vil den nævnte Høfd ikke være til at opretholde. Kommissionen maa derfor anse det for paa trængende nødvendigt, at der snarest muligt drages Omjorg, for at forhindre denne Bagstæring.“ Og længere henne hedder det: „Faren for, at Vortstæringen skal gribe saa hurtigt og saa vidt om sig, at Udførelsen af de foreslaaede Arbejder derved skal blive om ikke umuliggjort saa dog vanskeliggjort, og Beføstningen derved betydelig forøget, er imidlertid efter de seneste Erfaringer saa stor, at Kommissionen maa anse det for tvingende nødvendigt, at de til det første Mars Arbejder fornødne Midler, der i Genhold til Overlaget, Bilag 5, udgør 222,000 Kr., allerede stilles til Raadighed for Finansåret 1894—95.“ Det er særlig dette, jeg vil lægge det ærede Medlem ved Siden af mig, det ærede Medlem fra Levring (Sloth), paa Sinde, at det Raad, han kom med, og som der efter min Mening paa en Maade kan være meget i, nemlig at disse Kystfyringsarbejder, disse Havneanlæg og de øvrige store Spørgsmaal, der knytte sig dertil, en Gang skulde tages op til samlet Overvejelse, og ikke blot tages under Overvejelse af Folk med ensidig tekniske Synspunkter, men ogsaa af Folk, der anlægge et mere almindeligt, hvad skal jeg kalde det, samfundsøkonomisk og finansielt Synspunkt paa disse Bygnings-sager — den Genstilling, det ærede Medlem der kom med, er ikke brugelig her. Jeg vil anse Genstillingen for at være særdeles brugbar for Fremtiden, men vi kunne ikke sige: Vi opsætte disse Arbejder og staa saa frit med Hensyn til, om vi ville gøre noget for at sikre Dyborøntkanalen eller ikke, thi